

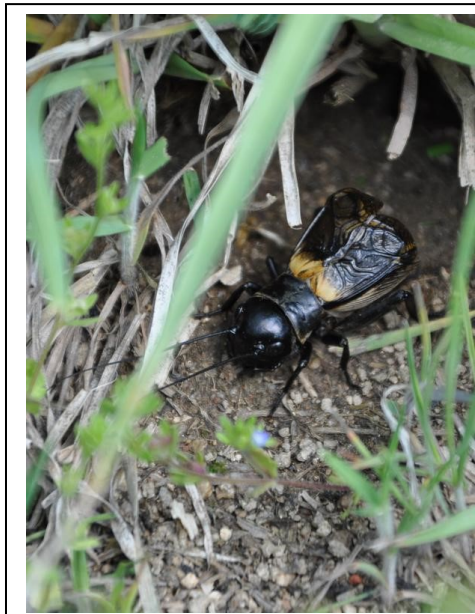
Krajinou kozlovskou k hranici okresu

Po týdnu pobytu ve městě zasteskne se člověku po otevřené krajině. Někam k blízkosti vody, lesa, luk a polí, prašnou cestou v jarní krajině. Tak se někdy s manželkou vydáme na pokoukání v přírodě (člověkem ovšem pozměněné).

Na hranice strakonického okresu se většinou nedostáváme. Ale občas to vyjde. S trochou časové nouze jsme se vydali do Kozlova ležícího kousek za Střelskými Hořticemi. Obec, která v sobě ukrývá architektonicky zajímavou kapli, malebná venkovská zákoutí s někdy neotřelými staveními a blízkosti vody, která je na dosah.

Toulali jsme se po turistické cestě směrem k Horažďovicím. Jen jsme vyšli z obce, přivítal nás flétnovitý zpěv žluvy hajní. Ptáka dokonale skrytého v čerstvé zeleni, prozářené ranním sluncem. Zašli

Cvrček polní (*Gryllus campestris*)

jsme k chobotu řeky Otavy. Ztracené peří nám povědělo o přítomnosti kachen divokých, které se po chvíli skutečně objevily. Na břehu byly k vidění stopy od volavky. Pěkné to bylo zastavení. Jenže naším cílem bylo podívat se k PP Kozlovská stráň. Cesta k ní vede uprostřed polí a luk. V místech, kde se prašná polní cesta stýká s polem nebo loukou, ozývali se mnoze cvrčkové polní (*Gryllus campestris*). Hmyz rovnokřídlý, který nás obklopoval svým hlasem, byl citlivým na naše kroky. Takže vyhledat jeho úkryt v půdě bylo obtížné. Chvilka ztraceného času však stála za to. Cvrčící pan domácí vylezl ze své nory. Zprvu ji obešel, zjistil, zda se něco nezměnilo, a dal se do cvrčení. Krásně zbarvení, leskle černí tvorové s okrovými skvrnami na hrudi se snažili. Stačil však jeden neopatrný, rychlý pohyb, přejetí putujícího cyklisty a tvoreček byl pryč. Jednou se dokonce stalo, že do jedné nory urychleně vběhli cvrčkové dva. Chvilí se nic nedělo a najednou se z nory vydal jeden a za ním urychleně druhý. Nastala mela.

Cvrčkové se ocitli v jednom klubku a nakonec nezvaný host, druh v nouzi, urychleně zmizel v okolním rostlinstvu. Původní vlastník zůstal, chvilku obcházel své obydlíčko, a pak, upokojen, že vše je, jak má být, dal se opět do cvrčení. Opět stačil nepatrný vzruch a byl zpět ve své díře. Z nory cvrček leze různě. Někdy je vidět, jak u jejího ústí vyčkává. Jen tak bokem, jak prozrazují okrové skvrny. Jindy jdou před ním jeho dlouhá tykadla. A jindy vylézá zadkem. Inu, vyznej se ve cvrčkovi. Všiml jsem si také, že ostatní hmyz se vyčištěnému prostoru před norou vyhýbá. Kdoví, co je možno od tohoto černého cvrkala čekat. Jak podobné chování cvrčka k tomu lidskému.

Ale cesta k zmiňované PP nebyla spojena jen se cvrčky. Slyšeli jsme i větší tvory. Třeba ťuhýky obecné. Dlužno připomenout, že občas je ve starých publikacích či obrazech k vidění, kterak si ťuhýk nabodne cvrčka na trn jako konzervičku. Staré obrazy jsou někdy poučné i nyní. Z ptactva bylo možno ještě pozorovat přeletující rorýsy obecné nebo si poslechnout káně lesní.

Nešlo si nevšimnout hojně se vyskytujících pěnodějek krvavých. Zaujal nás také přeletující drobný motýl, z kterého se po chvíli vyklubal soumráčník jahodníkový (*Pyrgus malvae*). Bohužel krátká chvilka na focení nepostačila na kvalitní fotografii. S přibývajícím dnem se hemžili na cestě běžci, cyklisté a motorkáři, z nichž mnozí jako by putovali odněkud někam bez ohledu na drobnou i velkou

krásu, kterou jim krajina nabízí. Z dalších motýlů byl hojným okáč pohánkový (*Coenonympha pamphilus*) a letmo se mihla babočka paví oko (*Inachis io*).

Po několika zastaveních jsme dorazili k PP Kozlovská stráň. Xerothermní trávník nás zaujal hned na první pohled. Žluté kvítky jestřábníku chlupáčku, devaterníku velkokvětého a modrá oka zběhovce lesního nás potěšila. Do toho citlivě přírodou prohozeno trochu květnaté jahodové květní běloby. Skrytě bylo možno najít drobné, nachové kvítky vítodu chocholatého.

A opět cvrček. Jenže z hmyzu zde nebyl zastoupen sám. Pozorovali jsme na rozkvetlém hlohu dva druhy zlatohlávků. Zlatohlávka zlatého a zlatohlávka hladkého. Chvilkami bylo možno si všimnout podivného druhu hmyzu, kterého bych zařadil mezi srpice. Čas ukáže, co jsem viděl. Z měkkýšů pod drobnou skalkou ulity vlahovky narudlé (*Monachoides incarnatus*). Při hledání měkkýšů jsem odkryl placatý kámen. Místo nich jsem našel mraveniště, v němž rozrušeně pobíhali mravenci žlutí (*Lasius flavus*). Při podrobnějším pohledu jsem spatřil drobného brouka, kyjorožce narudlého

Mravenec žlutý (*Lasius flavus*)

PP Kozlovská stráň

(*Claviger testaceus*), který je u tohoto druhu mravenců častým a vítaným hostem. Mravenec žlutý nebyl jediným zástupcem mravenců. Kousek dál se nachází mraveniště mravenců rodu Formica. Čile pobíhající mravenci si vybudovali v kamenitém svazu drobné cestičky, které se zdají být od myší. Ale při bližším pohledu člověk zjistí, že jsou mravenčím dílem. A pečlivě o něj pečují. Stačí jim vložit do cesty drobnou překážku a již vznikne rozruch. Klubko těl překážku ohledává a nakonec si s ní poradí. Dalo by se sedět dlouho na tomto krásném místě. Jenže čas běží a člověk se musí vrátit. Tak

nakonec setkání s kovaříkem šedým, druhem, který patřil mezi mé první při seznamování se zástupci broucí „říše“, když jsem byl ještě v školních lavicích. Čas plyne.

